

II.

Žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Nesplňuje však podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v roce 2013 porušila zvláštní právní předpis na úseku pobytového režimu cizinců.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se s nabytím účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 doklad o pozbytí dosavadního státního občanství od žadatelů nevyžaduje.

Nesplněnou podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství mohlo Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 11 odst. 4 zákona o státním občanství žadatelce prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele. Ministerstvo vnitra žadatelce, i když o to požádala, nesplnění uvedené zákonné podmínky neprominulo, a proto její žádost svým rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014 zamítlo.

III.

Napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žadatelky doručeno dne 28. 7. 2014 do datové schránky. Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka prostřednictvím právního zástupce včasný blanketní rozklad s tím, že jeho odůvodnění zašle Ministerstvu vnitra ve lhůtě 15 dnů. Ministerstvo vnitra na to písemně reagovalo výzvou právnímu zástupci žadatele, že odůvodnění rozkladu je nutné zaslat ve lhůtě pěti dnů od jejího obdržení. Předmětné odůvodnění rozkladu obdrželo Ministerstvo vnitra prostřednictvím datové schránky dne 22. 8. 2014.

V úvodu rozkladu žadatelka konstatuje, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Správnímu orgánu vyčítá, že k její žádosti přistoupil zcela necitlivě a žádost posoudil bez přihlédnutí k okolnostem a jejím osobním specifikám. Zdůrazňuje, že prakticky jediným důvodem pro nevyhovění její žádosti, dle odůvodnění napadeného rozhodnutí, je skutečnost, že žadatelka se dopustila přestupku v rámci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Argumentace rozhodujícího orgánu, že od předmětného přestupku neuplynula dostatečně dlouhá doba, a není tak zaručeno, že se jednání žadatelky nebude opakovat, je nepodložená, nepřezkoumatelná, účelová a zcela bez lidského přístupu k věci. Žadatelka přitom řádně požádala o prominutí splnění podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, přičemž se domnívá, že vzhledem k naprosto bagatelnímu přestupku jí mělo být vyhověno. Správní orgán pouze odkazuje na skutečnost, že na prominutí podmínky ani na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Tato skutečnost nezabavuje správní orgán povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit.

Žadatelka v rozkladu dále rozebírá, dle jejího názoru, bagatelní přestupek, kdy jedenkrát v životě zapomněla doma cestovní doklad a neměla jej v době kontroly u sebe. Správní orgán tak postupoval zcela nepřiměřeně a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, a to v rozporu se svými povinnostmi, zejména s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž do své úvahy nezahrnul skutečnost, že žadatelka v České republice žije téměř 13 let spořádaným životem, s Českou republikou je plně svázána a má zde dokonce nemovité statky.

Dle rozkladu jsou nepřezkoumatelné i spekulace správního orgánu o tom, že žadatelka svůj druhý byt nikdy nepronajímala. Žadatelka své důvody ohledně nepronajímání dané nemovitosti řádně odůvodnila. Navíc je čistě její osobní věcí, jak nakládá se svým majetkem, pokud tak činí v souladu se zákonem.

Žadatelka se rovněž domnívá, že správní orgán zásadním způsobem porušil její práva, když jí v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nedal před vydáním rozhodnutí možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čímž jí znemožnil se k těmto podkladům adekvátně vyjádřit.

V souladu s výše uvedeným tak žadatelka navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Ministerstvu vnitra k novému projednání.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Žadatelka splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť má povolen trvalý pobyt na území České republiky po dobu nejméně pěti let, nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin a před Úřadem městské části Praha 5 prokázala znalost českého jazyka.

Nesplňuje však podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť porušila povinnosti stanovené v zákoně o pobytu cizinců.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti a důkazy, důležité pro rozhodnutí.

K rozkladu žadatelky uvádí ministr vnitra následující.

K argumentu žadatelky, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, ministr vnitra konstatuje, že Ministerstvo vnitra postupovalo při svém rozhodování zcela v souladu jak se zákonem o státním občanství, tak i se správním řádem. V napadeném rozhodnutí je konkrétně uvedeno, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně při svém rozhodování veden. Rozhodně tak nelze souhlasit s názorem žadatelky, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nebylo napadené rozhodnutí Ministerstvem vnitra dostatečně odůvodněno.

K argumentu žadatelky, že se dopustila zcela marginálního porušení zákona o pobytu cizinců, (porušení ustanovení § 156, odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, vyřešeno blokovou pokutou ve výši 200 Kč) ministr vnitra uvádí, že pokud by se skutečně jednalo o marginální pochybení, mohla cizinecké policie řešit záležitost domluvou, přesto byla žadatelce uložena bloková pokuta.

K výtce žadatelky na adresu Ministerstva vnitra, týkající se, podle žadatelky, spekulací o nepronajímání druhého bytu, ministr vnitra uvádí, že prvoinstanční správní orgán tak učinil až na podkladě v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedených rozporů stran zdrojů finančních příjmů žadatelky (podrobně popsáno na str. 2 a 5 napadeného rozhodnutí). Prokázání transparentnosti zdrojů finančních příjmů každého žadatele je nezbytné v případech, kdy je mimo jiné rozhodováno i o přijetí či nepřijetí cizince do státního svazku, když je nezbytné posoudit, zda je takové přijetí ve veřejném zájmu. Ministr vnitra se v uvedené souvislosti ztotožňuje s konstatováním Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že posouzení transparentnosti příjmů žadatelky bylo nedílnou součástí posouzení její žádosti o udělení státního občanství České republiky s tím, že příjmy žadatelky rozhodně nelze považovat za transparentní.

Ministr vnitra nesdílí ani námitku žadatelky v rozkladu, že správní orgán zcela zásadním způsobem porušil její práva, když jí v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Ze spisové dokumentace k žádosti bylo zjištěno, že žadatelka byla již v rámci usnesení Ministerstva vnitra o přerušení řízení ze dne 3. 2. 2014, čj.: VS-3196/835.3/2-2013, řádně poučena o svém právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, což bylo potvrzeno i v samotném rozhodnutí ve věci. Skutečnost, že žadatelka, resp. její právní zástupce, tyto možnosti plně nevyužili, nemůže jít k tíži správního orgánu. K tomu je nutné dále uvést, že právní zástupce žadatelky požádal správní orgán o nahlédnutí do státoobčanského spisu počátkem února roku 2014, což mu bylo Ministerstvem vnitra umožněno. Dne 18. 2. 2014 se však místo něj k nahlížení do spisu dostavila na základě substituční plné moci asistentka advokátní kanceláře. Na místě si pořídila fotokopii celého státoobčanského spisu, aniž by se jakkoliv k jeho obsahu vyjádřila. Naopak na otázku pracovnice Ministerstva vnitra, zda-li má ještě nějaké další požadavky, sdělila do protokolu, že od správního orgánu již nic dalšího nepožaduje. Od okamžiku nahlédnutí do spisu v něm přibyly pouze důkazy předložené žadatelkou na vyžádání Ministerstva vnitra. Prvostupňový správní orgán rozhodoval tedy výlučně na základě podkladů, se kterými byla žadatelka obeznámena. Její právo garantované v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tak lze mít za naplněné.

Ministr vnitra nezpochybnuje skutečnost, že žadatelka žije v České republice spořádaným životem již 13 let, a že je s Českou republikou svázána.

Skutečností však zůstává, že žadatelka nesplňuje jednu z podmínek pro udělení státního občanství České republiky, která jí nebyla prominuta, když na prominutí jakékoliv podmínky ani na udělení státního občanství České republiky není

právní nárok. Tento princip je podepřen i usnesením Ústavního soudu čj.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, usnesením Ústavního soudu čj.: II. ÚS 624/06 ze dne 17. 5. 2007, ale i v napadeném rozhodnutí zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj.: 4 As 142/2013 ze dne 30. 1. 2014.

Pokud jde o důvody neprominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, ministr vnitra odkazuje na závěry prvoinstančního správního orgánu.

Na základě výše uvedeného a podkladů obsažených ve spisovém materiálu ministr vnitra rozhodl, že se ztotožní s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 28. 7. 2014, č.j.: VS-3196/835.3/2-2013, jímž byla žádost žadatelky zamítnuta.

V souladu s výše uvedeným ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

112